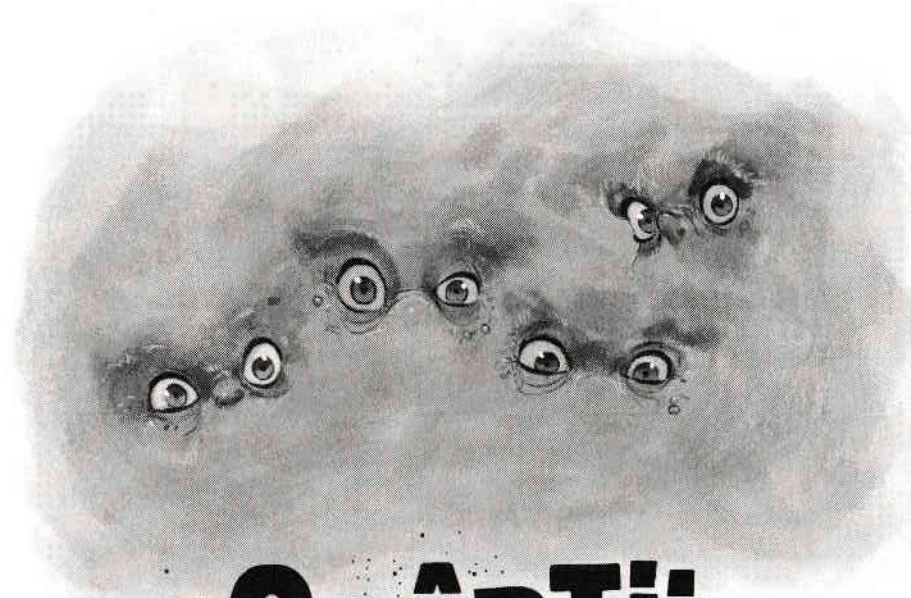

Tom Fletcher (n. 17 iulie 1985, la Harrow, Marea Britanie) este cântăreț, chitarist, autor de versuri pentru piese muzicale, scriitor și vlogger pe YouTube. Este membru fondator al trupei pop rock McFly. În 2012 Fletcher a publicat prima carte, scrisă în colaborare cu Dougie Poynter – *The Dinosaur that Pooped Christmas (Dinozaurul care a bălegat Crăciunul)* –, titlu care a avut cel mai mare succes printre autorii debutanți de literatură pentru copii din acel an. Cărțile lui au fost traduse în nouăsprezece limbi până acum.

Nu a văzut niciodată de-adevărata un scârț, dar e mereu cu ochii în patru. În 2017, a apărut cartea *Scârții*, o aventuroasă călătorie în universul ascuns sub patul copiilor din întreaga lume.

Shane Devries (n. la Adelaide, Australia) este artist digital și ilustrator. Lucrările sale sunt expuse în mod regulat și sunt inspirate mai ales din călătoriile în Africa, Asia și Europa.

TOM FLETCHER

SCÂRȚII

Ilustrații de Shane Devries

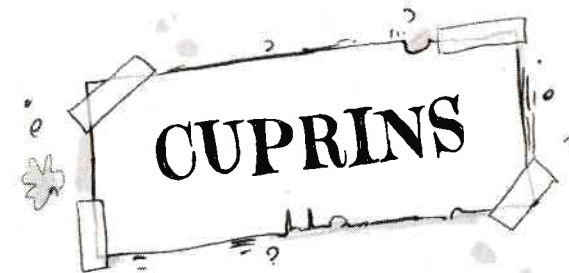
Traducere din engleză
de Iulia Arsintescu

arthur

Și astfel ajungem la familie. Giovanna, îți mulțumesc că mă sprijini în orice fac, că mă accepti cu toate ale mele și că mă lași să dorm cu lumina aprinsă. Am așteptat să scriu cartea potrivită pe care să ți-o dedic, dar văzând că scriu numai despre balegă de dinozauri sau despre monștri respingători, cred că va trebui să fie cartea asta! Te iubesc. Celor doi Scârți ai mei, Buzz și Buddy, voi sunteți motivul a tot ce fac – iar acum, mergeți la culcare! Mamei și tatei le mulțumesc că mi-au arătat lucruri de speriat când eram copil. Am transformat la momentul potrivit nopțile de insomnie în ceva creativ! Carrie, ție îți plac chestiile ciudate și miroși aiurea, așa că în multe feluri semeni leit cu un Scârț. X.

Le mulțumesc lui Danny, Dougie și Harry pentru că reprezintă părți egale din cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată și abia aștept ziua când voi sta din nou pe scenă împreună cu voi toți.

În cele din urmă, le mulțumesc tuturor celor care m-au sprijinit încă din primele zile ale trupei McFly și până azi. Mi-a plăcut să împărtășesc cu voi muzica, cărțile și crâmpeie din viața mea și nu vă pot mulțumi destul pentru tot ce faceți ca să-mi dați ocazia să fac tot ce fac. Sunteți nemaipomeniți!

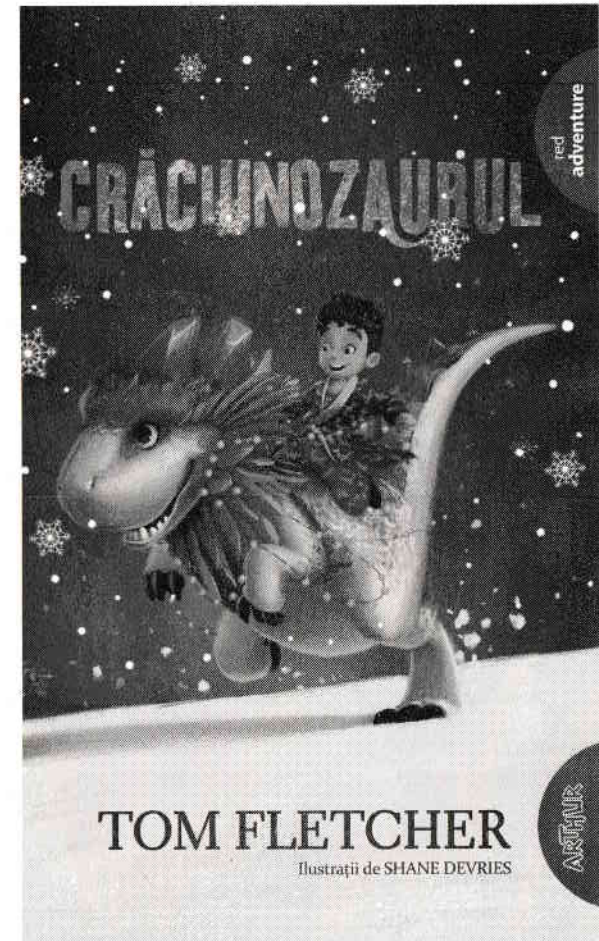
PROLOG – <i>Noaptea în care a început totul</i>	11
1. <i>Ziua în care a început totul</i>	14
2. <i>Biletul de bun-rămas</i>	36
3. <i>De nădejde</i>	52
4. <i>Lucy nu e singură</i>	64
5. <i>Primul scârț</i>	73
6. <i>Ziua următoare</i>	84
7. <i>Patru Scârți</i>	100
8. <i>Sojul</i>	110
9. <i>Planul</i>	120
10. <i>Capcană pentru Scârți</i>	130
11. <i>Prinderea Scârților</i>	142
12. <i>Groh, Damf, Rât și Smârc</i>	156
13. ...	167
14. <i>Vrăji omeneste</i>	168
15. <i>Înapoi în Soj</i>	180
16. <i>Bezeaua din visele tale</i>	186
17. NU EȘTI AICI!	192
18. <i>Taverna Mocirlei</i>	202
19. <i>Scârțiland</i>	213

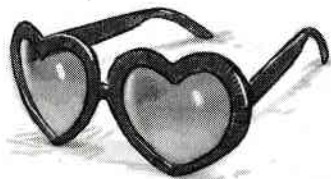
20.	<i>NormEllaTron</i>	225
21.	<i>Lucy în Scârțiland</i>	229
22.	<i>Prinși în capcană!</i>	240
23.	<i>Ordinele lui Lucy</i>	250
24.	<i>Lumina soarelui</i>	259
25.	<i>Regele Scârț</i>	272
26.	<i>Ciudata lucrătură a Sojului</i>	280
27.	<i>Întoarcerea acasă</i>	293
28.	<i>Formidabila mașină uriașă de forat</i>	312
29.	<i>Ideea cea grozavă a lui Lucy</i>	325
30.	<i>Scoal-te, scoal-te, Whiffington!</i>	337
	EPILOG – Mâine	342
	MULȚUMIRI	351

Nimic nu e obișnuit la Polul Nord.

**Dă pagina să citești un fragment din povestea
lui Tom Fletcher despre un băiat numit
William Trundle, elfii lui Moș Crăciun
și cel mai neobișnuit dinozaur...**

CAPITOLUL UNU
**ZIUA ÎN CARE
 A ÎNCEPUT TOTUL**

Să pornim de la ziua în care a început totul.
 În ziua în care a început totul, Lucy Dungston se trezi.

Bun. Am pornit, dar nu-i prea interesant, nu? Hai să mai încercăm o dată.

În ziua în care a început totul, Lucy Dungston se trezi din cauza unui zgomot neobișnuit...

Ei, parcă-i ceva mai bine. Să vedem ce se întâmplă mai departe...

Era zgomotul deșteptătorului care suna în camera mamei.

Iar devine cam plicticos, nu? Să mai încercăm o dată și partea asta...

Era zgomotul deșteptătorului care suna în camera mamei pentru că mama lui Lucy nu era acolo să-l oprească. Vezi tu, Lucy era pe cale să afle că în noaptea aceea, în timp ce dormea, mama ei dispăruse...

VAI! DE! MINE!

Imaginează-ți că te trezești și descoperi că, peste noapte, mama a dispărut! Mă trec fiorii de fiecare dată când spun povestea asta. Pot să jur că te gândești: „Urmează cea mai formidabilă poveste de groază din lume. Abia aștept s-o citesc și să le spun tuturor prietenilor mei ce curaj am, pentru că nu m-am speriat niciun pic.“

Chiar dacă, de fapt, ți-a fost frică tot timpul.

Ei bine, să știi că asta-i abia începutul. Stai să vezi când o să citești mai încolo, după ce apar și Scârții!

Să-mi spui dacă ți se face frică... pentru că mie mi s-a făcut!

Atunci, în ziua în care a început totul, Lucy s-a dat jos din pat, și-a luat halatul albastru pufos, apoi a pășit pe podeaua care scârțâia, încălzită acum de soarele dimineții strecurat printre perdele.

Ți-ar plăcea să știi cum arăta Lucy?

Bineînțeles că ți-ar plăcea! Uite o fotografie...

După cum vezi, avea părul mai scurt decât majoritatea fetelor, cafeniu ca noroiul sau ca ciocolata, și chiar dacă lui Lucy îi plăcea așa, scurt, mama insista să-și lase breton.

— Ca să nu mai semeni a băiat! spunea mama (înainte să fi dispărut, bineînțeles).

Treaba asta o deranja rău pe Lucy, deoarece bretonul îi cădea mereu în ochi, ceea

ce însemna că era nevoită tot timpul să-și lingă palma și să-l netezească într-o parte, cât să poată vedea.

Ochii ei, după ce dădea bretonul deoparte, erau verzi-căprui... sau poate căprui-verzui. În orice caz, erau puțin verzi și puțin căprui. Ai putea spune că Lucy nu avea nimic deosebit și ar fi adevărat; nu

se diferenția de restul copiilor din Whiffington, ceea ce înseamnă alt mod de-a spune că era cu adevărat deosebită.

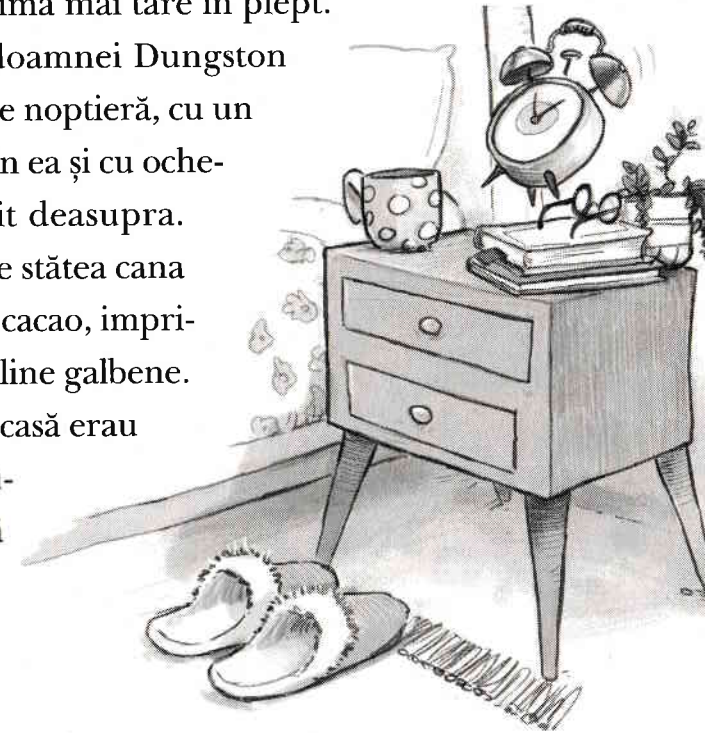
Dar vorbim mai amănunțit despre asta ceva mai târziu.

— Mami? strigă Lucy, pășind tiptil pe palier spre camera mamei.

Desigur, tu știi deja că nu avea cine să-i răspundă, pentru că mama ei dispăruse!

În timp ce deschidea încetișor ușa camerei și băga capul înăuntru, lui Lucy începu să-i bată inima mai tare în piept.

Cartea doamnei Dungston rămăsese pe noptieră, cu un semn ițit din ea și cu ochelarii de citit deasupra. Lângă carte stătea cana ei goală de cacao, imprimată cu buline galbene. Papucii de casă erau aranjați frumos lângă pat. Totul arăta ca

de obicei. În afară de țârâitul strident al deșteptătorului și de faptul că patul era ciudat de gol.

Lucy opri deșteptătorul și dădu fuga să verifice în baie.

În baie nu era nimeni.

La duș nu era nimeni.

La closet nu era nimeni (deși Lucy ar fi fost extrem de surprinsă s-o găsească pe mama ascunzându-se acolo).

Alergă la parter.

În bucătărie nu era nimeni.

În living nu era nimeni.

Nimeni nicăieri.

— Mamă? **MAMĂ?** strigă ea, cu o undă de panică crescându-i în glas, în timp ce inima îi topăia în piept ca o broască.

Vezi tu, lucrul cel mai de speriat era că lui Lucy Dungston nu i se întâmpla asta pentru prima oară.

Cu câteva luni în urmă, dispăruse și tatăl ei!

De necrezut, nu-i așa?

Mama lui Lucy fusese distrusă.

— Probabil că a plecat cu altă femeie, o auzise Lucy șușotind în curtea școlii pe una dintre celelalte mame.

— Ce bărbat infidel și stricat! spusese alta, clătinând din cap.

Dar Lucy nu-l considera pe tata câtuși de puțin stricat. Nu putea crede că ar fi plecat fără să-și ia rămas-bun de la ea, fără să lase un bilet, fără să spună unde se ducea, fără să-și termine biscuitul cu ciocolată pe jumătate mâncat și cana de ceai abia începută, pe care o găsisese pe noptiera lui în dimineața dispariției.

Așa că în *acea* dimineață, în ziua în care a început totul, Lucy avu sentimentul foarte ciudat că între cele două dispariții exista o legătură și că se petrecea ceva ciudat.

Dădu fuga pe hol, înșfăcă telefonul de pe măsuta cam șchioapă și formă numărul de mobil al mamei (îl știa pe de rost, în caz de urgență, cum ar trebui să-l știe orice copil cuminte de unsprezece ani). Dar, când telefonul mamei începu să sune, Lucy îi văzu luminițele pe brațul canapelei.

Închise și lăsă învinsă capul în piept.

Își privi picioarele... picioare... pantofi... Pantofii mamei!

Dădu fuga spre ușa de la intrare. Pe covoraș, exact acolo unde îi descălțase mama de cu seară și

de unde îi încălța în fiecare zi înainte să plece, erau o pereche de mocasini comozi, fără toc, împodobiți cu floricele lucioase. Mama nu s-ar fi dus nicăieri fără pantofi... nu-i așa?

Lui Lucy îi stătu inima în loc. Totul i se părea mult prea cunoscut. În ziua când dispăruse tata, unul dintre lucrurile cele mai stranii fusese acela că bocancii lui preferați, negri și butucănoși, cu șireturi galbene, pe care îi purta absolut în fiecare zi, rămăseseră lângă ușă, ca și cum n-ar fi plecat nicăieri. Exact ca pantofii mamei!

Lucy știa că nu putea face decât un singur lucru. Trebuia să anunțe poliția.

Nu mai sunase niciodată la poliție, iar în timp ce apăsa emoționată cele trei cifre ale numărului, cu degetul tremurând, inima îi bubuia în piept.

Ce crezi tu că s-a întâmplat mai departe? Dacă te gândești că a răspuns un polițist la telefon și i-a spus: „Stai liniștită, Lucy, am găsit-o pe mama ta, o aducem chiar acum acasă, iar pe drum cumpărăm și ceva de mâncare pentru micul dejun. Ce ai dori?“, să știi că te-ai înșela foarte rău și probabil că n-ar trebui să scrii niciodată o carte.

De fapt, s-a întâmplat cel mai rău lucru care i-ar fi putut trece prin cap lui Lucy...

Nimic.

Telefonul doar sună, sună și iar sună, până când Lucy închise.

— De când nu răspunde poliția la telefon? își spuse Lucy cu voce tare, iar glasul îi răsună neobișnuit în casa goală.

O voce mică îi răspunde în capul ei: „De când se petrece ceva ciudat...“

Lucy deschise ușa și ieși afară, în aerul puturos al dimineții. Era destul de normal ca aerul din jurul casei familiei Dungston să fie puturos. Mirosea ca un amestec de pârturi, un dram de brânză puturoasă cu damf de ciorapi, plus un iz înțepător de varză proaspăt fiartă. Nu casa mirosea așa, ci camionul parcat pe alee. Era un camion de gunoi din acela îndesat, demodat și gata să-ți mute nasul, care se târâie prin oraș însoțit de niște oameni soioși și veseli, îmbrăcați în salopete răpănoase, ca să adune sacii cu gunoi împuțit ai tuturor.

Tatăl lui Lucy fusese exact unul dintre oamenii aceia veseli și soioși care strâng gunoiul. Era gunoierul orașului Whiffington, unde locuia – *pardon*,

unde LOCUISE – înainte să dispară. De când se făcuse nevăzut, camionul lui rămăsese parcat pe alee și împutea toată strada. Doamna Dungston încercase, desigur, să-l vândă, dar nu voia nimeni un lucru vechi și puturos ca acela. Până și firma de colectat fier vechi din Dungston spunea că duhoarea era prea puternică ca să-l poată face ei bucăți! Așa că stătea acolo, pe aleea lui Lucy.

Dacă te trezești vreodată în spatele unui astfel de camion, adulmecă-l puțin, numai un pic, și vei ști cum mirosea casa lui Lucy Dungston.

Dar să ne întoarcem la ziua în care a început totul.

Lucy observă imediat că pe Bulevardul Vălmășelii, unde locuia, ceva nu era în regulă. De obicei, un trafic aglomerat de mașini bloca strada, cu mame și tați care își duceau copiii la școală, mergeau la lucru, se îndreptau spre poștă ori spre coafor și făceau toate lucrurile acelea plicticoase pe care le fac oamenii mari. Dar azi, șoseaua nu era aglomerată. Nu numai că nu era aglomerată, era complet pustie. Nu circula nici măcar o singură mașină. Lucy se uită în stânga, pe urmă în dreapta, pe urmă repetă mișcarea asta de încă

vreo douăzeci de ori – dar ar fi o prostie ca eu să scriu despre fiecare dintre aceste dăți –, iar când termină, era convinsă că avea dreptate: în orașul Whiffington se petrecea categoric ceva ciudat.

— Ce papucii mei se întâmplă aici? se întrebă ea.
Chiar așa, ce papucii tăi, Lucy!

Unde era domnul Ratcliffe, moșul zbârcit care făcea yoga în grădina din fața casei numai în chi-loți? (Sustinea că ăsta era secretul pentru a rămâne tânăr.)

Unde era Molly, lăptăreasa, care distribuia sticle de lapte proaspăt din furgoneta ei electrică?

Unde era Mario, italianul de pe strada vecină, care făcea jogging pe-acolo în fiecare dimineață într-un șort mititel din lycra?

Unde era toată lumea?

În clipa aceea, Lucy auzi un zgomot. Îi sări inima în piept. Să fi fost mama?

De undeva de pe Bulevardul Vălmășelii se auzi un scârțâit lung, leneș, urmat brusc de un **CLANG!**

— Hei! strigă Lucy.

— Mama? întrebă o voce slabă de după gardul unei grădini aflate două case mai încolo.